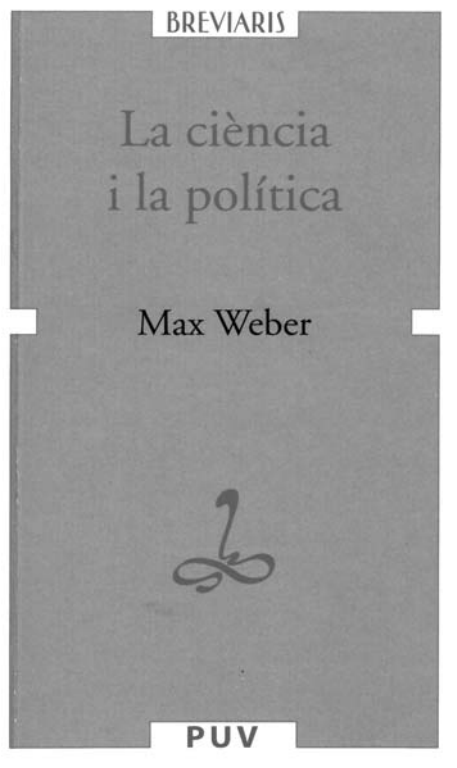

De Venècia a Weimar

Amb un excel·lent criteri, la Universitat de València trau a la llum dues obres —tan diferents com oportunes per al lector— de dos autors europeus, de diferents èpoques, intencions i que comparteixen l'interés que desperten en el lector d'avui.

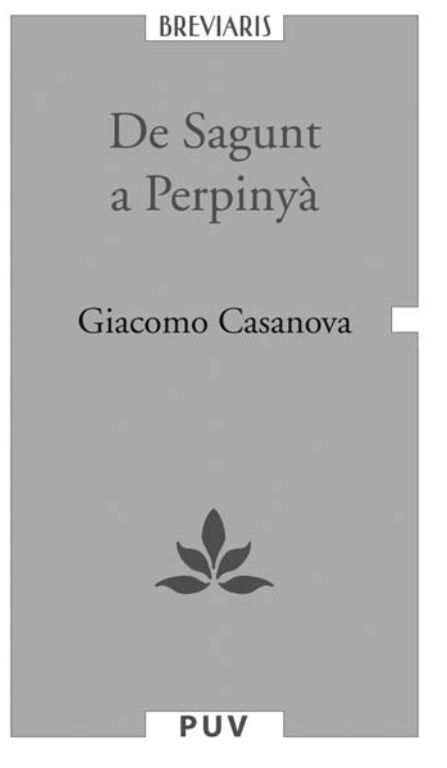

LA CIÈNCIA I LA POLÍTICA

MAX WEBER

TRADUCCIÓ I INTRODUCCIÓ DE GUILLEM CALAFORRA
COL·L. "BREVIARIS", 5. 137 PÀGS.

PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA,
VALÈNCIA, 2005

DE SAGUNT A PERPINYÀ

GIACOMO CASANOVA

TRADUCCIÓ DE JOSEP BALLESTER I ENRIC SALOM
COL·L. "BREVIARIS", 4. 81 PÀGS.

PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA,
VALÈNCIA, 2005

La *Histoire de ma vie* de Casanova (1725-1798) podem dir que és una de les autobiografies més extraordinàries i fascinants que mai no han estat escrites, i que, més enllà de l'anècdota eròtica fàcil i superficial, esdevé una narració d'aventures, política, de reflexió, de costums... Una novel·la total bastida sobre el periple vital d'un personatge portat a l'extrem, sense prejudicis ni limitacions. Hedonista, erotòman, aventurer, espia, diplomàtic, militar, seminarista, pròfug celebèrrim, Casanova viatjà per bona part de l'Europa del S. XVIII i deixà un testimoni tan acurat i trepidant com verament excepcional de tot allò que s'esdevé i observa a la seua redor. Des de famosos personatges a humils vilatans, tots desfilen amb minuciosa ploma per aquest cant a l'individualisme i al plaer, que pel seu estil, llenguatge i ritme narratiu bé pot ser considerat una de les millors narracions de l'època. D'aquesta voluminosa obra, avui se'ns ofereix un breu, molt breu, fragment, que comprèn el periple del cavaller de Seingalt per terres de parla catalana l'any 1768. Absolutament recomanable com a preludi, doncs, a la totalitat de les memòries, com també ho són altres dues obres del mateix Casanova de caire igualment autobiogràfic i de ritme vibrant, traslladades en la nostra llengua: *La meva fugida dels Ploms* i *El duel*. Altrament, de l'economista i filòsof alemany Max Weber (1864-1920), possiblement un dels més importants del passat segle i un dels pares fundadors de la socio-

logia, trobem *La ciència i la política*. En aquesta obra es recullen dues conferències publicades el 1919 i que han esdevingut veritables clàssics: *La ciència com a vocació i professió* i *La política com a vocació i professió*. Bàsicament, Weber realitza una anàlisi de les característiques i les exigències de dues activitats en principi tan allunyades i àdhuc antagoniques en determinats moments com aquestes dues. Aquestes dues conferències també tracten qüestions com l'organització del saber i l'estructura i les formes de la política, junt amb una percepció aguda sobre l'Europa sorgida de la Primera Guerra Mundial, com a camp de treball i de plasmació de les teories. Més encara, planteja els interrogants que han esdevinguts la referència per a comprendre la cultura occidental, amb les seues realitats del poder o la relació entre ètica i política, entre d'altres. Weber constitueix un dels referents en la història econòmica i de les institucions, la història i la sociologia de les religions i l'anàlisi del poder. Tot un clàssic —i com a tal ple de vigència— aquest *La ciència i la política*, oportunament recuperat per als lectors que enceten el S. XXI. L'altra obra seua que ha gaudit de més difusió ha estat *L'ètica protestant i l'esperit del capitalisme*, on intenta demostrar que els valors ètics i religiosos d'aquest segment del protestantisme havien propiciat el desenvolupament del capitalisme.

Alexandre Navarro